

Erhverv som Skatteraads- eller Vurderingsformænd. Men her er der det at bemærke, at det efter Skattelovens Gennemførelse i 1903 blev gjort til fast Regel af Ministerierne og Centraladministrationen, at ingen Rigsdagsmand blev udnævnt til nogen af de Bestillinger, der fulgte af Skattelovene, hverken som Skatteraads- eller Vurderingsformænd eller lignende. Denne Regel blev konsekvent gennemført, saa de, der sidde inde med nogle af disse Bestillinger, have været i dem, forinden de bleve valgte til Rigsdagsmænd. Hvad Bestillingen som Tiendekommissær angaar, er jeg tilbøjelig til at mene — det er nu min personlige Opfattelse — at det vilde have været rigtigere, om vi vare gaaede frem paa samme Maade efter Tiendelovens Gennemførelse i 1904 og heller ikke havde udnævnt nogen Rigsdagsmand til Tiendekommissærbestillingen. Men jeg skal samtidig gøre opmærksom paa, at det Vederlag, der ydes for Virksomheden som Tiendekommissær, i Virkeligheden maa betragtes som yderst ringe. De 2,000 Kr., der ydes, ere et Vederlag, der ikke paa nogen Maade staar i Forhold til det uhyre Arbejde, som Tiendeaflysningen i de forskellige Kredse medfører. Desuagtet er der fra forskellig Side rejst Kritik over dette Forhold, idet man har anket over, at Rigsdagsmænd stadig vare ude efter den Slags Virksomhed. Derfor tror jeg, det vilde have været rigtigere, om man fra Lovgivningsmagtens Side vilde have overladt dette Hverv til andre, og om ogsaa Rigsdagsmændene fra deres Side vilde have undladt at tage imod det.

I sin Tid, da de Bestillinger, der fulgte af Vedtagelsen af Skattelovene i 1903, bleve uddelte, blev der fra Venstres Side kritiseret over, at Venstregeringen gav disse Bestillinger til Højremænd, og at Venstre altsaa gjorde det samme, som var gjort fra Højres Side, da det sad med Magten, kun med den Forskel, at Højre gav Bestillingerne til sine egne politiske Meningsfæller, medens Venstre gav disse til sine Modstandere. Om denne Kritik var berettiget, skal jeg lade staa hen. Der var vistnok en hel Del Højremænd, der fik Bestillinger, der fulgte af Skattelovene af 1903, men Princippet blev i hvert Fald ikke konsekvent gennemført, idet der ogsaa var Venstremænd, der fik Bestillinger. Men deri ser jeg ingen Ulykke, for der kan ikke være Tvivl om, at de, der bleve udnævnte, vare dygtige og praktiske Mænd, og saa er der i Virkeligheden ikke noget at sige til, om det var politiske Meningsfæller eller

ikke; det burde aldrig være afgørende for, hvem der skal have den Slags Hverv.

Indenfor Kommissionen har der altsaa været Enighed om, at det var nødvendigt at foreslaa regulerende Bestemmelser med Hensyn til Centraladministrationens og Statens øvrige Tjenestemænds indtægtgivende Virksomhed. Men paa den anden Side har der været forskellige Opfattelser af, hvilke Bestemmelser der skulde fastsættes, idet en Del af Kommissionens Medlemmer have været tilbøjelige til at gaa strengere til Værks og foreslaa yderligere Forbudsbestemmelser end dem, Lovforslaget indeholder, medens man fra den anden Side har været tilbøjelig til at nøjes med, at der skulde søges Tilladelse hos de forskellige Ministre til at overtage Bivirksomhed. Hvad der her foreligger i Form af Lovforslag, er i Virkeligheden et Kompromis, idet vi have søgt at slaa af paa de forskellige yderligstaaende Standpunkter for at mødes i en fælles Indstilling. Vi have nemlig ment — og denne Tro deltes vistnok af alle Kommissionens Medlemmer —, at der absolut vilde være størst Betingelse for Forslagets Gennemførelse, naar der forelaa en enig Indstilling. Det er lykkedes at tilvejebringe en saadan, men ganske vist ikke, uden at vi, som det altid gaar, have været nødt til at slaa af paa begge Sider. Navnlig have Opfattelserne været forskellige med Hensyn til Underrettsdommerne, idet det fra en enkelt Side gjordes gældende, at det af Hensyn til den Befolkning, blandt hvilken en Underrettsdommer lever og færdes, vilde være urigtigt at forbyde ham at træde ind i Aktieselskaber og andre Selskaber, baade af forretningsmæssig og ikke-forretningsmæssig Karakter, ud fra den Betragtning, at en Underrettsdommers Indsigt og Dygtighed netop vil være paa sin Plads der. Imidlertid lykkedes det ogsaa paa dette Punkt at komme til Forstaaelse, saaledes at ogsaa Underrettsdommerne ere indbefattede under det foreliggende Lovforslag.

Der er jo rettet forskellig Kritik mod Kommissionens Arbejde og Betænkning. Saaledes saa jeg forleden Dag en Kritik fra en Kontorchef i Finansministeriet. Han kritiserede særlig Kommissionens Forslag om at forbyde Centraladministrationens øverste Embedsmænd, i Departementschefer og Kontorchefer, at have indtægtgivende Bivirksomhed og undrede sig særlig over, at vi vare gaaede saa haardt frem mod dem, medens vi efter hans Formening havde undladt at træffe Bestemmelser for Rigsdagsmændenes Vedkommende. Det er nu ikke helt rigtigt. For Cen-